

“मीठे बच्चे- बाबा आउनुभएको छ तिमीलाई फूल बनाउन, तिमी फूल बच्चाहरूले कहिल्यै कसैलाई दुःख दिन सक्दैनौ, सधैं सुख दिइराख ।”

प्रश्न:- कुन एउटा कुरामा तिमी बच्चाहरूले धेरै सावधानी राख्नु पर्छ ?

उत्तर:- मनसा-वाचा-कर्मणा आफ्नो वाणीमा धेरै सावधानी राख्नु पर्छ । बुद्धिद्वारा विकारी दुनियाँको सबै लोकलाज कुलको मर्यादाहरू भुल्नु पर्छ । आफ्नो जाँच गर्नु छ- मैले कति दिव्यगुण धारण गरेको छु ? लक्ष्मी-नारायण जस्तो पवित्र (सिभिलाइज्ड) बनेको छु ? कहाँसम्म फूल बनेको छु ?

ओम् शान्ति । शिवबाबा जान्नुहुन्छ- यी मेरा बच्चा आत्माहरू हुन् । तिमी बच्चाहरूले आत्मा सम्भेर शरीरलाई भुलेर शिवबाबाको याद गर्नु छ । शिवबाबा भन्नुहुन्छ- म तिमी बच्चाहरूलाई पढाउँछु । शिवबाबा पनि निराकार हुनुहुन्छ, तिमी आत्माहरू पनि निराकार हो । यहाँ आएर पार्ट खेल्छौ । बाबा पनि आएर पार्ट खेल्नुहुन्छ । यो पनि तिमी जान्दछौ- ड्रामा प्लान अनुसार बाबा हामीलाई आएर फूल बनाउनुहुन्छ । त्यसैले सबै अवगुणहरूलाई छोडेर गुणवान् बन्नु छ । गुणवान्ले कहिल्यै कसैलाई दुःख दिदैनन् । सुन्दै नसुनेभै गर्दैनन् । कोही दुःखी छ भने उसको दुःख दूर गर्छन् । बाबा पनि आउनुहुन्छ त्यसैले सारा दुनियाँको दुःख अवश्य दूर हुनु छ । बाबा त श्रीमत दिनुहुन्छ, जति हुन सक्छ पुरुषार्थ गरेर सबैको दुःख दूर गर्दै गर । पुरुषार्थबाट नै राम्रो पद मिल्नेछ । पुरुषार्थ नगर्नाले पद कम हुन जान्छ । फेरि कल्प-कल्पान्तरको घाटा पर्न जान्छ । बाबा बच्चाहरूलाई हरेक कुरा सम्झाउनुहुन्छ । बच्चाहरूले आफूलाई घाटा पारुन्- यो बाबा चाहनुहुन्छ । दुनियाँले फाइदा र घाटालाई जान्दैनन् । बच्चाहरूले आफूप्रति दया गर्नु छ । श्रीमतमा चलिरहनु छ । बुद्धि यता-उता भाग्छ भने पनि कोशिश गर- मैले यस्तो बेहदको बाबालाई किन याद गर्दिन ? जुन यादले नै उच्च पद मिल्छ । कम से कम स्वर्गमा त जान्छौ । तर स्वर्गमा उच्च पद पाउनु छ । बच्चाहरूको आमा-बुवाले भन्छन् नि- हाम्रो बच्चाले स्कुलमा पढेर उच्च पद पाउन् । यहाँ त कसैलाई पनि थाहा लाग्दैन । तिम्रा सम्बन्धीहरूले तिमी के पढाइ पढ्छौ, यो जान्दैनन् । त्यो पढाइमा त मित्र-सम्बन्धी सबैले जान्दछन्, यसमा कसैले जान्दछन्, कसैले जान्दैनन् । कसैको पिताले जान्दछन् भने भाइ-बहिनीले जान्दैनन् । कसैकी आमाले जान्दछिन् भने बुवाले जान्दैनन् किनकि यो विचित्र पढाइ र विचित्र पढाउनेवाला हुनुहुन्छ । नम्बरवार बुझ्दछन्, बाबा सम्झाउनुहुन्छ- भक्ति त तिमीले धेरै गरेका छौ । त्यो पनि नम्बरवार, जसले धेरै भक्ति गरेको छ उनीहरूले नै फेरि यो ज्ञान पनि लिन्छन् । अब भक्तिको रीति-रिवाज पूरा हुन्छ । पहिला मीराको लागि भनिन्थ्यो- उनले लोकलाज कुलको मर्यादा छोडिन् । यहाँ त तिमीले सारा विकारी कुलको मर्यादा छोड्नु छ । बुद्धिले सबैको संन्यास गर्नु छ । यस विकारी दुनियाँको केही पनि राम्रो लाग्दैन । विकर्म गर्नेहरू कति पनि राम्रो लाग्दैनन् । उनीहरूले आफ्नै भाग्यलाई बिगार्छन् । यस्तो कुनै पिता कहाँ हुन्छन् र- जसले बच्चाहरूले अरूलाई सताएको वा नपढेको मन पराओस् । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- वहाँ यस्ता कुनै बच्चाहरू हुँदैनन् । नाम नै छ देवी-देवता । कति पवित्र नाम छ । आफ्नो जाँच गर्नु छ- ममा देवी गुण छ ? सहनशील पनि बन्नुपर्छ । बुद्धियोगको कुरा हो । यो लडाईं त धेरै मीठो छ । बाबालाई याद गर्न कुनै लडाईंको कुरा हुँदैन । बाँकी हो, यसमा मायाले विघ्न पार्छ । त्यसबाट सम्भाल गर्नुपर्छ । माया माथि विजय त तिमीले नै पाउनु छ । तिमी जान्दछौ- कल्प-कल्प हामीले जे पनि गर्दै आएका छौ, एकदम एक्युरेट त्यही पुरुषार्थ चल्छ, जुन कल्प-कल्प चल्दै आएको छ । तिमी जान्दछौ- अहिले हामी पद्मापद्म भाग्यशाली बन्छौं फेरि सत्ययुगमा अथाह सुखी रहन्छौं ।

कल्प-कल्प बाबा यसरी नै सम्झाउनुहुन्छ । यो कुनै नयाँ कुरा होइन, यो धेरै पुरानो कुरा हो । बाबा त चाहनुहुन्छ बच्चाहरू सम्पूर्ण फूल बनून् । लौकिक पिताको पनि दिल हुन्छ नि- मेरो बच्चा फूल बनून् । पारलौकिक बाबा त आउनु हुन्छ नै काँडालाई फूल बनाउन । त्यसैले यस्तो बन्नुपर्छ नि । मनसा-वाचा-कर्मणा बोलीमा पनि धेरै सावधानी चाहिन्छ । हरेक कर्मेन्द्रियमाथि धेरै सावधानी चाहिन्छ । माया धेरै धोका दिनेवाला छ । त्यसबाट पूरा सम्भाल राख्नु छ, उँच लक्ष्य छ । आधाकल्पदेखि क्रिमिनल दृष्टि बनेको छ । त्यसलाई एक

जन्ममा सिविल (पवित्र) बनाउनु छ, जस्तो यी लक्ष्मी-नारायणको छ । यिनीहरू सर्वगुण सम्पन्न छन् नि । वहाँ क्रिमिनल (अपवित्र) दृष्टि हुँदैन । रावण नै हुँदैन । यो कुनै नयाँ कुरा होइन । तिमीले अनेक पटक यो पद पाएका छौ । हामीले के पढ्छौं भनेर दुनियाँलाई त कति पनि थाहा छैन । बाबा तिम्रो सबै आशा पूर्ण गर्न आउनुहुन्छ । अशुभ आशा रावणको हुन्छ । तिम्रो छ शुभ आशाहरू । कुनै पनि क्रिमिनल आशा हुनु हुँदैन । बच्चाहरूले सुखको लहरमा लहराउनु छ । तिम्रो अथाह सुखको वर्णन गर्न सक्दैनन्, दुःखको वर्णन हुन्छ, सुखको वर्णन कहाँ हुन्छ र ! तिमी सबै बच्चाहरूको एकै आशा छ— हामी पावन बनेौं । कसरी पावन बन्छौ ? त्यो त तिमी जान्दछौ— पावन बनाउनेवाला एक बाबा नै हुनुहुन्छ, उहाँको यादले नै पावन बनेछौ । पहिला नम्बर पावन नयाँ दुनियाँका यी देवी-देवता नै हुन् । पावन बनेमा हेर ताकत कति छ । तिमी पावन बनेर पावन दुनियाँको राज्य पाउँछौ, त्यसैले भनिन्छ यस देवता धर्ममा तागत धेरै छ । यो तागत कहाँबाट मिल्छ ? सर्वशक्तिमान् बाबाबाट । घर-घरमा तिमी मुख्य दुई-चार चित्र राखेर धेरै सेवा गर्न सक्छौ । त्यो समय आउनेछ, कर्प्यु आदि यस्तो लाग्नेछ, तिमी कहीं आउन जान पनि सक्ने छैनौ ।

तिमी हौ ब्राह्मण, सच्चा गीता सुनाउनेवाला । ज्ञान त धेरै सहज छ, जसको घरका सबै आउँछन्, शान्ति छ, उनीहरूको लागि त धेरै सहज छ । दुई-चार मुख्य चित्र घरमा राखेको होस् । यो त्रिमूर्ति, गोला (सृष्टि चक्र), कल्प वृक्ष र सिँढीको चित्र काफी छ । त्यसको साथमा गीताका भगवान् कृष्ण होइनन्, त्यो चित्र पनि राम्रो छ । कति सहज छ, यसमा कुनै पैसा खर्च हुँदैन । चित्र त राखेका छौ । चित्रहरूलाई देखनाले नै ज्ञान स्मृतिमा आउँदै रहनेछ । कोठा बनेको होस्, त्यसमा चाहे तिमी सुत्न सक्छौ । यदि श्रीमत्तमा चल्दै रह्यौ भने तिमी धेरैको कल्याण गर्न सक्छौ । कल्याण गछौं पनि होला फेरि पनि बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यसरी-यसरी तिमी गर्न सक्छौ । ठाकुरजीको मूर्ति राख्छन् नि । यसमा त फेरि छ सम्झाउने कुराहरू । जन्म-जन्मान्तर तिमी भक्तिमार्गमा मन्दिरहरूमा भड्कइ रहन्छौ तर यिनीहरू को हुन् ? यो थाहा हुँदैन । मन्दिरहरूमा देवीहरूको पूजा गर्छन्, उनीहरूलाई नै फेरि पानीमा लगेर डुबाउँछन् । कति अज्ञान छ । पूज्यको, पूजा गरेर फेरि उनलाई उठाएर समुद्रमा हालिदिन्छन् । गणेशलाई, देवी माँलाई, सरस्वतीलाई पनि डुबाउँछन् । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, कल्प-कल्प यिनै कुराहरू सम्झाउनुहुन्छ । महसुस (रियलाइज) गराउनुहुन्छ— तिमी यो के गरिरहेका छौ ! बच्चाहरूलाई त घृणा आउनुपर्छ जबकि बाबा यति सम्झाइरहनुहुन्छ— मीठा प्यारा बच्चाहरू, तिमी यो के गरिरहेका छौ ! यसलाई भनिन्छ नै विषय वैतरणी नदी । यस्तो होइन, वहाँ कुनै क्षीरको सागर छ । हरेक चीज वहाँ धेरै हुन्छ । कुनै चीजमा पैसा लाग्दैन । पैसा त वहाँ हुँदै हुँदैन । सुनको नै सिक्का देखिनमा आउँछ जबकि भवनमा नै सुन लगाइएको हुन्छ, सुनको इट्टा लगाएको हुन्छ । त्यसैले सिद्ध हुन्छ वहाँ सुन-चाँदीको मूल्य नै छैन । यहाँ त हेर कति मूल्य छ । तिमी जान्दछौ— एक-एक कुरामा आश्चर्य (वन्डर) छ । मनुष्य त मनुष्य नै हुन्, यी देवताहरू पनि मनुष्य हुन् तर यिनीहरूको नाम देवता हो । यिनीहरूको अगाडि मनुष्यले आफ्नो फोहर (गंदगी) जाहिर गर्छन्— हामी पापी नीच हौं, हामीमा कुनै गुण छैन । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा लक्ष्य-उद्देश्य छ, हामी यस्तो मनुष्यबाट देवता बन्छौ । देवताहरूमा दैवी गुण छ । मन्दिरहरूमा जान्छन् तर यो बुझ्दैनन् कि यिनीहरू पनि मनुष्य नै हुन् । हामी पनि मनुष्य हौं तर यिनीहरू दैवी गुणवाला हुन्, हामी आसुरी गुणवाला हौं । अहिले तिम्रो बुद्धिमा आउँछ, हामी कति ना-लायक थियौं । यिनीहरूको अगाडि गएर गाउथ्यौं— तपाईं सर्वगुण सम्पन्न... । अहिले बाबा सम्झाउनुहुन्छ यिनीहरू त बितेर गएका हुन् । यिनीहरूमा दैवी गुण थियो, अथाह सुख थियो । उनै फेरि अथाह दुःखी बनेका छन् । यस समय सबैमा ५ विकारहरूको प्रवेशता छ । अहिले तिमी विचार गर्छौ, कसरी हामी माथिबाट गिर्दै-गिर्दै एकदम जमिनमा आइपुगेका छौं । भारतवासी कति धनवान् थिए । अहिले त हेर कर्जा लिइरहन्छन् । यी सबै कुरा बाबा नै बसेर सम्झाउनुहुन्छ, अरू कसैले बताउन सक्दैन । ऋषि-मुनिहरूले पनि नेति-नेति भन्दथे अर्थात् हामी जान्दैनौं । अहिले तिमी बुझ्दछौ उनीहरूले त सत्य भन्थे । न बाबालाई, न रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दथे । अहिले पनि कसैले जान्दैनन्, सिवाय तिमी बच्चाहरू । ठूला-ठूला संन्यासी, महात्माहरू कसैले जान्दैनन् । वास्तवमा महान् आत्मा त यी

लक्ष्मी-नारायण हुन् नि । सदा पवित्र छन् । यिनले पनि जान्दैनथे भने अरू कसैले कसरी जान्न सक्छन् ? कति साधारण (सिम्पल) कुरा बाबा सम्झाउनुहुन्छ तर कति बच्चाहरूले भुल्छन् । कतिले राम्रोसँग गुण धारण गर्छन् भने मीठो लाग्छ । जति बच्चाहरूमा मीठो गुण देख्नुहुन्छ उति दिल खुशी हुन्छ । कसैले त नाम बदनाम गरिदिन्छन् । यहाँ त फेरि बाबा, टीचर, सतगुरु— तीनैको निन्दा गराउँछन् । सत् बाबा, सत् टीचर र सत् गुरुको निन्दा गराउनाले फेरि तीनगुणा (ट्रिपल) दण्ड पर्न जान्छ । तर कति बच्चाहरूमा केही पनि समझ छैन । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यस्ता पनि हुनेछन् अवश्य । माया पनि कुनै कम छैन । आधाकल्प पाप आत्मा बनाउँछ । बाबा फेरि आधाकल्पको लागि पुण्य आत्मा बनाउनुहुन्छ । त्यो पनि नम्बरवार बन्छन् । बनाउनेवाला पनि दुई छन्— राम र रावण । रामलाई परमात्मा भनिन्छ । राम-राम भनेर फेरि पछाडिमा शिवलाई नमस्कार गर्छन् । उहाँ नै परमात्मा हुनुहुन्छ । परमात्माको नाम गन्छन् । तिमीलाई त गन्ने आवश्यकता छैन । यी लक्ष्मी-नारायण पवित्र थिए नि । यिनीहरूको दुनियाँ थियो, जुन पास्ट भएको छ । त्यसलाई स्वर्ग नयाँ दुनियाँ भनिन्छ । फेरि जसरी भवन पुरानो भएपछि भत्किन लायक बन्छ । यो दुनियाँ पनि यस्तै छ । अहिले हो कलियुगको अन्त्य । कति सहज कुराहरू छन् बुझ्नुपर्ने । धारण गर्नु र गराउनु छ । बाबा त सबैलाई सम्झाउनको लागि जानुहुन्छ । तिमी बच्चाहरू ईश्वरीय सेवामा छौ । बाबा जुन सेवा सिकाउनुहुन्छ, त्यही सेवा गर्नु छ । तिम्रो हो केवल ईश्वरीय सेवा । तिम्रो नाम उँच बनाउनको लागि बाबाले कलश तिमी माताहरूलाई दिनुभएको छ । यस्तो होइन, पुरुषहरूलाई मिल्दैन । मिल्न त सबैलाई मिल्छ । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— हामी कति सुखी स्वर्गवासी थियौं, वहाँ कोही दुःखी थिएनन् । अहिले छ संगमयुग फेरि हामी त्यस नयाँ दुनियाँको मालिक बनिरहेका छौं । अहिले हो कलियुग, पुरानो पतित दुनियाँ । एकदमै भैंसी बुद्धि जस्ता मनुष्य छन् । अब त यी सबै कुरालाई भुल्नुपर्छ । देह सहित देहका सबै सम्बन्धहरूलाई छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झनु छ । शरीरमा आत्मा छैन भने शरीरले केही पनि गर्न सक्दैन । त्यस शरीरमा कति मोह राख्छन्, शरीर जल्यो, आत्माले गएर अर्को शरीर लिन्छ । फेरि पनि १२ महिना रूने-कराउने गरिरहन्छन् । अहिले तिम्रो आत्माले शरीर छोड्यो भने अवश्य उच्च घरमा जन्म लिनेछ, नम्बरवार । थोरै ज्ञान भएकाले साधारण कुलमा जन्म लिनेछ, उच्च ज्ञान भएकाले उच्च कुलमा जन्म लिनेछ । वहाँ सुख पनि धेरै हुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बाबा जे सुनाउनुहुन्छ त्यसलाई सुनेर नसुनेको जस्तो गर्नुहुँदैन । गुणवान् बनेर सबैलाई सुख दिनु छ । पुरुषार्थ गरेर सबैको दुःख दूर गर्नु छ ।
- २) विकारहरूको वश भएर कुनै पनि विकर्म गर्नु छैन । सहनशील बन्नु छ । कुनै पनि क्रिमिनल (अशुद्ध-विकारी) आश राख्नु छैन ।

वरदान:- मनमनाभव भएर अलौकिक विधिले मनोरञ्जन मनाउनेवाला बाबा समान भव

संगमयुगमा यादगार मनाउनु अर्थात् बाबा समान बन्नु । यो संगमयुगको आनन्द उत्सव हो । खूब मनाऊ, तर बाबासँग मिलन मनाउँदै मनाऊ । केवल मनोरञ्जनको रूपमा होइन, मनमनाभव भएर मनोरञ्जन मनाऊ । अलौकिक विधिले अलौकिकताको मनोरञ्जन अविनाशी हुन जान्छ । संगमयुगी दीपावलीको विधि— पुरानो खाता खत्तम गर्नु, हरेक संकल्प, हरेक घडी नयाँ अर्थात् अलौकिक होस् । पुरानो संकल्प, संस्कार-स्वभाव, चाल-चलन यो रावणको कर्जा हो, यसलाई एक दृढ संकल्पद्वारा समाप्त गर ।

स्लोगन:- कुराहरूलाई देख्नुको सट्टा स्वयम्लाई अनि बाबालाई देख ।